

LEVANDE DÖD

Mikael Ressem

Förlaget Orda
Deckare

Norrlandsdeckare

Levande död – Mikael Ressem
ISBN 978-91-7553-967-6

© Förlaget Orda 2014
Boksat: www.Okapi-Grafik.com
Typografi: Palatino LT
Utgiven av Förlaget Orda AB
Tryckt i Polen 2014

www.forlagetorda.se

LEVANDE DÖD

av

Mikael Ressem

Kapitel 1

Känslan var fascinerande. Aldrig hade han känt den totala upprymdhet som nu hade intagit hans kropp. Han hade väntat länge. Planerat, reflekterat, hatat. Hatet hade varit starkt, starkare än någon annan känsla. Men nu när han var så nära var det inte hat som drev honom framåt, det var känslan av vedergällning. Nu skulle han äntligen få ställa allt till rätta. Det här skulle bli slutet på hans livsverk. Utförandet var bara en liten, ynklig del av allt han hade tänkt.

I så många år hade han planerat hur hämnden skulle smärta som mest. I ännu fler år hade han smidigt sin plan, gjort sig själv till ett redskap i den plan som ingen förstod, än.

Ångest. Ångesten hade drivit honom. Inte på ett dåligt sätt utan mer som ett konstaterande av något som bara pågick.

Det var så här ångesten användes som bäst. Kreativt. Fokuserat.

Han hatade. Men han älskade samtidigt. Älskade hatet som gjorde honom hel. Hur var det möjligt att så många år hade passerat? Han visste det inombords. 20 år hade det tagit för att allt skulle vara redo, för att han skulle vara redo. Det var nu. Nu började det.

Han tog några djupa andetag, sänkte volymen på stereon, fokuserade. På håll såg han henne komma i backspeglens. Försiktigt öppnade han passagerarsidans dörr och ställde sig diskret vid bilens bakkant.

Han kände blodet rusa, hjärtat slog hårt men ändå lugnt. Det här var början. Det var nu.

Kapitel 2

Klockan ringde med en irriterande signal i Erik Sandströms lägenhet. 07:00. Fy fan, ett till dagpass tänkte han när han satte sig upp i sin 140 centimeter breda säng. Han drog fingrarna genom det blonda håret och kände på den lätt stubbiga hakan, reste sig upp och tittade ut genom fönstret. En man promenerade på gatan nedanför med en överviktig Golden Retriever i kopplet. Gävle höll på att vakna till men låg ännu i en långsam morgondvala. Alkoholen smakade starkt i munnen och han försökte minnas hur mycket han hade druckit igår. Det höll på att glida honom ur händerna. Han var väldigt nära att sluta som sin far, en patetisk alkoholist som ingen ville prata om efter hans död. Men han var inte riktigt där än, han hade lägenheten kvar och han hade ett jobb som han faktiskt trivdes med. Oftast i alla fall.

Det luktade instängt. Den lilla ettan med sovalkov hade inte städats på ett par veckor och han såg kläder blandat med ölburkar på golvet. I soffan låg en halv smörgås och på köksbordet stod en askkopp som var fylld till bredden med gamla fimpar. Han tog en av dem som det såg ut att fortfarande vara en bit kvar på, ställde sig under köksfläkten, vred på trean på fläkten och tände cigaretten. Tre bloss fanns det kvar, men det räckte för att han skulle vakna till.

Något lugnare i kroppen gick han in till badrummet och öppnade kranarna till duschen.

En timme senare satt Erik i ambulansens dagrum i anslutning till Gävle sjukhus. Han skulle arbeta ett dagpass på en av Gävles fyra akutambulanser och höll tummarna för att den slumpmässiga alkoholtesten inte skulle vara idag. Han hade botat sina rödsprängda ögon med näsdroppar som blixtnabbt tagit fram den vita nyansen som en gång funnits där. Andedräkten hade han fixat med en halv ask fishermans friend, och efter två koppar kaffe började livet återvända.

Det var fredag morgon och Kjell som var driftsansvarig och biträdande avdelningschef hade just kommit in i rummet.

– God morgon mannar, sa den 63-årige gamle stofilen som lät mer som en löjtnant än en utsliten ambulanssjukvårdare. Inatt har det varit relativt lugnt och vad jag förstår så har ni som är avgående mest legat i era sängar och sovit, fortsatte Kjell med samma monotona stämma. 912 hade två körningar, 913 likaså och 914 som drog vinstlotten hade bara ett uppdrag. Är det korrekt uppfattat? sa han med blicken vänd mot Pelle Andersson som var gruppansvarig för grupp C.

– Ja, jag har kört 14 och det har som sagt varit en riktigt behaglig natt utan några extravaganser, svarade Pelle.

– Något att rapportera? frågade Kjell retoriskt och lät blicken skeptiskt vandra över det intetsägande dagrummet för att återigen landa hos Pelle.

– Nej inget att rapportera, svarade Pelle lågmält och utan att dölja en viss irritation över Kjells polisiära framtoning.

– Bra, återgå mannar.

Kjell lämnade dagrummet för att inta sitt kontor istället.

Han hann inte mer än lämna rummet innan han åter stod i dörröppningen med högerhanden höjd som i en gestikulerande uppmaning.

– Idag är det midsommarafton och ikväll kommer det att bli åka av. Jag vill inte höra att ni har lämnat över bilarna i annat skick än fulltankade och med komplett utrustning.

Han lämnade rummet igen och Erik kände hur irritationen var näst intill outhärdlig. Han tog sin tredje kopp kaffe och undrade hur han skulle orka till klockan 18.

Staffan som var Eriks närmaste kollega släntrade framför honom på väg ut i vagnhallen. De sa ingenting när de ställde upp tofflorna på skohyllan och smet i de stålhattade arbetsskorna. Erik tog sin och Staffans arbetsjacka och gick ut mot 913 som var deras bil hela dagen.

– Köra eller vårda? sa Staffan muntert när de närmade sig den påbyggda Chevan.

– Vårda svarade Erik snabbt.

– Jaså det är en sån dag. Staffan log som en fadersgestalt när han uttalade orden.

Erik svarade inte.

Han och Staffan hade jobbat ihop under nästan alla av de snart 10 år

som Erik hade varit anställd på Gävleambulansen. Staffan hade jobbat i många år på centraloperation innan han bytte arbetsplats till sin nuvarande. Då var Erik drygt 20 år och hade varit anställd i 3 månader. Han och Staffan hade blivit kollegor ett år senare och det hade oftast fungerat gnisselfritt. Staffan var allt som Erik inte var. Lugn, trygg och ödmjuk. Han hade täckt upp för Eriks tveksamma leverne mer än en gång, och gjorde det även idag.

– Gå och lägg dig Erik, sa han lugnt. Du behöver sova ett par timmar fortsatte han. Jag kollar bilen.

– Tack. Erik slängde in jackorna i bilen och lommade iväg till jourrummet. Han hann inte mer än slänga upp kroppen på sängen innan han somnade.

Drömmen var kvävande. Sara var där. Hon var naken. Han satt påklädd bredvid henne och fascinerades över hennes kropp. Brunbränd, leende. Han ville säga något men fann inga ord, lusten var outhärdlig.

Plötsligt var hon borta och han var tillbaka i jourrummet på ambulansstationen.

Handenheten som var en kombinerad komradio och sökare lät sitt välbekanta tjut och en monoton kvinnoröst meddelade att ambulans 913 hade en prio 2 som väntade.

Erik gick in i dagrummet, hämtade en pappmugg och ställde den under kaffeautomatens utlopp. Som ett intränat mönster höll han för sensorn som annars inte kände av att det stod en pappmugg där och väntade. Kaffet började rinna.

Med kaffet i handen gled han i en invand rörelse in på ambulansens vårdarplats. Staffan satt redan i förarsätet och tittade på en karta över centrala Gävle. Erik böjde sig fram över textremsan på bilens display som talade om vart de skulle och varför det var just dit de skulle.

Ambulans 45913

Prio 2

Oklara sjukdomstillstånd

Kvinna, yngre

Polis beställer

Korsningen Albiongatan/Helgögatan

Erik kvitterade uppdraget med en enkel knapptryckning på panelen och vände sig mot Staffan som satt lutad över kartan.

– Den där korsningen finns inte så du kan sluta leta.

– Hur menar du?

– Albiongatan korsar inte Helgögatan, det är en kort väg längst upp på Söder som går mellan De Lavalgatan och Södra Kopparslagargatan. Helgögatan är nästa tvärgata. Kommer du inte ihåg när vi letade efter Conny Ekström där i vintras?

Staffan tittade upp och nickade. Conny var en känd pundare i stan och hade lyckats uppe fel adress en extremt kall februarinatt när han hade skjutit i sig smutsigt tjack. Conny hade stått på De Lavalgatan och pratat i en stulen mobil samtidigt som han hade gått till Albiongatan och sedan ner mot Helgögatan.

När de väl hittat på honom var Erik så förbannad att han hade slagit upp passagerardörren i sidan på Conny. Conny hade fallit handlöst i backen och slagit upp höger ögonbryn och brutit handleden. Ingen på akuten hade misstänkt något och trots att Conny skrek om övervåld hade ingen trott på honom.

– Slå ihop kartan och åk nu.

Staffan gjorde som han sa, la i driven och körde ut genom den öppna garageporten.

– Vi börjar med Albiongatan så får vi se vart vi hamnar.

Det var en idealisk midsommarafton. Himlen var klarblå och temperaturen uppmätte 22 grader trots att klockan bara passerat 10.

De åkte ner för backkrönet och stannade till vid trafikljusen på Västra vägen.

Gävle sjukhus låg i utkanten av staden och hade en bra placering ur uttryckningssynpunkt. Det gick lätt att ta sig till Gävle kommuns nästan 100 000 invånare. De flesta bodde i och kring stadskärnan. Någon direkt glesbygd fanns inte men upptagningsområdet sträckte sig cirka 4 mil norrut och 4 mil sydväst. Åt väster gränsade Sandvikens station och rakt söderut låg Upplandsgränsen bara en mil från Gävle sjukhus.

Staffan knäppte på radion och trummade på ratten till en gammal slagdänga från 70-talet. Erik kände igen låten men huvudvärken hindrade honom från att börja leta titlar i minnet.

När de svängt av vid Kristinaplan och Kasernbron höjde sig i horisonten stoppade Erik in en halstablett tillsammans med en Ettans

portionssnus och drog på sig ett par handskar. De där lila latexfria handskarna var rätt bra ändå konstaterade han. En löjlig färg men det var ju inte alltid man fick välja. Staffan hade egna handskar i sidofacket som han envisades med. Det var löst sittande plasthandskar som användes vid tvätt och bäddning på vårdavdelningar. Erik hade aldrig förstått sig på Staffans alla konstigheter och det här var en av dem.

De körde in på Albiongatan och såg en målad polisbil stå en bit längre fram.

– Va fan fick de Helgögatan ifrån? skrockade Staffan och parkerade bakom polisbilen.

En av poliserna kom fram till dem och den andre skymtade i baksätet tillsammans med en figur invirad i en filt. Erik kände igen han som kom för att möta dem, han jobbade på samma turlag som Patrik, Eriks närmaste vän. Och kanske hans enda vän. Han hade i och för sig aldrig haft många vänner, men aldrig lidit av det heller. Ordningspolisen hette Göran, var i 35-årsåldern, välbyggd. Det mörka vågiga håret sköt fram under båtmössan och ramade in ett ansikte som var lite blekare än vanligt. Knepigt tänkte Erik. Göran borde vara rutinerad vid det här laget. En kvinna i en filt är väl inget att hetsa upp sig över.

– Hej sa han och sträckte fram en svettig näve till Staffan. Vem är det som vill ha detaljerna?

– Tja gäller det patienten så är det Erik log Staffan, men vill du prata om lufttrycket i främre delen så är det jag.

Polisen log inte. Han uppskattade uppenbarligen inte Staffans plumpa försök till att skapa konversation. Istället ställde han sig bredvid Erik och tittade ner i backen framför sig.

– Ja, harklade han. Jag vet inte vad jag ska säga om det här. Jag kan faktiskt inte ens säga om hon är sjuk.

Erik såg misstroende på honom, samtidigt som han fortsatte.

– En larmoperatör på SOS fick ett sms till sin privata mobil från en anonym person om att det fanns en kvinna som behövde hjälp på Helgögatan. Vi hade bilar lediga så jag och Anders åkte hit. Erik förmodade att den refererade Anders var poliskollegan i baksätet.

– Hon är i 20-årsåldern, heter Camilla och vi hittade henne här. Göran pekade mot trottoarkanten. Hon kan inte säga vad som har hänt henne men hon är naken, inlindad i en filt och har varit anmäld försvunnen sedan två dagar tillbaka.

Erik kunde inte dra några slutsatser och hade svårt att värdera informationen. Han tittade upp på Göran, svepte med blicken mot polisbilen.

- Har hon några skador?
- Inte vad vi har kunnat se.
- Mår hon dåligt?
- Nej, det verkar inte så.
- Men ändå tycker du att hon behöver åka ambulans?
- Ja.
- Varför?

Göran uppskattade inte att bli ifrågasatt.

- Gör en egen bedömning och är det inget för sjukvården så tar vi henne med oss.

Erik förstod markeringen och nickade. Han gick bort mot polisbilen och öppnade bakhjulet där polismannen satt. Polismannen som han hade förstått hette Anders klev ur bilen och lämnade plats åt Erik.

Erik satte sig till rätta och tittade mot ett blont bakhuvud som verkade helt oberörd av hans närvaro. Hon hade en grå yllefilt runt sig och han såg hennes bara ben som blottades nedanför filtens kant.

- Hej. Ingen reaktion.

- Hej, försökte han igen. Jag heter Erik och är från ambulansen. Jag har fått höra av polisen som träffat dig att du inte mår så bra, stämmer det?

Huvudet vred sig sakta. En tom blick.

- Jag vill gärna prata lite med dig, har du lust med det? Erik kände att något var fel, kvinnan uppträdde apatiskt eller sederat, han kunde inte avgöra vilket.

- Vart är jag?
- Du är i Gävle, på Söder.
- Bra.
- Bor du här?

- Ja.
- Minns du vad som har hänt?

Hon skakade på huvudet till svar.

- Vad är det sista du minns?
- Jag var på Strandbergs.

Erik hade varit på Strandbergs många gånger. Det var ett av stans populärare uteställen men tilltalade en publik som var något äldre än han själv. Hon passade inte riktigt in där tänkte han.

– Jag stod i disken och plockade undan tallrikar. Och nu är jag här.
Hon jobbade där. Nu föll det på plats. Erik hade sett många unga tjejer som jobbade där, hon måste ha varit en av dem.

– Har du ont någonstans?

– I armen.

Erik synade den framsträckta armen och noterade ett stickmärke i armvecket.

– Brukar du ta droger?

Den unga kvinnan som nu såg ut som en liten flicka började gråta snyftande.

– Nej, jag har aldrig gjort det.

– Men nu måste du ha gjort det. Du har ett stickmärke i armvecket och eftersom du inte har nämnt att du lämnat blodprov så utgår jag ifrån att du har injicerat något.

Kvinnan fortsatte gråta och skakade på huvudet.

Det var ett prydligt stickmärke hann Erik tänka. Inte sådär hafsigt rött och irriterat utan rent, snyggt och kliniskt. Proffsigt. Men hon såg inte ut som en pundare.

Plötsligt kräcktes hon. Spyorna vällde ur henne och träffade ryggstödet på stolen framför. Hon frossade samtidigt som hon harklade sig.

Erik klev ut ur bilen och vinkade till sig Staffan. Staffan vände och hämtade bären utan att säga något när han tittat in i baksätet på polisbilen.

De flyttade över henne från polisbilen till bären i en smidig rörelse. När hon kom över på bären gled filten upp och den nakna huden blotades.

Erik kunde inte låta bli att känna en viss triumferande skadeglädje över att snutarna fick ta reda på spyorna i baksätet. Han log för sig själv när han klev in i ambulansen via den stora bakluckan.

– Du. Göran hade dykt upp bakom Erik och Erik antog att det var för att fälla en kommentar om spyan i deras bil.

– Ja, sa Erik utan att vända sig om.

– Hon höll i det här, sa Göran och räckte över ett papper.

Erik tog emot papperet och stoppade det i fickan.

– Jag tittade som hastigast på det, sa Göran, men det verkar vara någon saga eller dikt eller så.

Erik brydde sig inte egentligen men tackade Göran för papperet som han tänkte slänga när uniformsbyxorna skulle tvättas nästa gång.

Chevan var rejäl i sitt utrymme, en så kallad containerambulans. Ett påbyggt skåp på ett lastbilschassi. Ekipaget vägde strax över fem ton och var en Rolls Royce bland ambulanser. De stora bilarna kostade drygt en halv miljon mer än de små vilket hade gjort dem till en utrotningshotad art. Erik och hans övriga kollegor var tacksamma över att den annars rätt inkompetenta ledningen ännu inte hade låtit den krassa ekonomin singla ner på fordonsparken.

Hon låg på båren. Han satt i den skinnklädda vårdarstolen på hennes vänstra sida. Hon hade blicken vänd från honom och andades långsamt.

– Kan jag åka hojtade Staffan genom luckan som förenade förarmiljön med vårdarhytten.

– Gör det, men du behöver inte ha så bråttom.

– Ska jag ringa in tycker du?

– Nej, det är inte mer bråttom än att vi kan diskutera vart vi ska ta vägen när vi är framme på akuten.

Bilen rullade sakta iväg. V8-motorn drog det tunga fordonet framåt och Erik kände lätta vibrationer i sätet.

– Nu behöver du börja prata med mig, sa Erik med ett tonläge som var hårdare än normalt och vände sig mot kvinnan på båren.

Ingen reaktion.

– Camilla, försökte han.

Hon vände sakta på det blonda huvudet och tittade upp på Erik en kort stund.

– Låt mig vara.

– Vad är det som har hänt?

– Jag vet inte.

– Okej. Jag tror att du har festat lite väl hårt på jobbet och att det var mer än sprit inblandat. Erik tog bryskt fram hennes armveck.

Hon inspekterade armvecket frågande men tog sig inte tid att bemöta Eriks påstående. Hon la ner huvudet och vände sig bort. Det verkade som om hon sov.

Huvudvärken sprängde fortfarande och han orkade inte ställa fler frågor, hade ingen lust att fortsätta undersökningen av en pundare som inte ville ha hans hjälp.

De rullade in genom porten på akutmottagningen. Det fanns fyra platser där inne och alla var tomma. Så här kommer det inte att vara ikväll

tänkte han och mindes alla de midsommaraftnar som han själv jobbat. Oftast var det Staffan som hade suttit bredvid honom och han kom ihåg stunderna som rätt bra. Men ikväll var han ledig. Längtade tills skiftet skulle ta slut. Han skulle ta sig direkt till bolaget och köpa tillräckligt mycket öl och sprit så att han klarade sig över hela helgen. Det gällde att tänka strategiskt när det var helgstängt på bolaget. Det fick inte fattas när det behövdes.

Det blev ljusare än tidigare i hytten när Staffan öppnade dörren.

Erik tog sig ut och nickade åt Staffan att hämta ett underrede till bären.

I ett invant grepp drog de ut bår och patient på den väntande vagnen och lyfte bären den sista biten ut ur bilen.

Staffan tryckte på larmknapp medicin när de passerade slussarna på Gävles akutmottagning.

Det var en gammal sliten akutmottagning som inte på något sätt var anpassad efter dagens mått och behov. Tvärtom. När den byggdes anpassades den till eventuellt krig och gjordes till låsbart skyddsrum. På sidan av alla dörröppningar fanns tunga dörrar i järn som skulle skydda hela akuten om det var så att ryssarna anföll. Befängt hade Erik alltid tyckt. Men nu skulle det väl visst byggas om, inte för att han brydde sig särskilt mycket.

Han hade huvudvärk. Måste försöka få tabletter av någon tänkte han.

Väl inne i korridoren möttes de av två onödigt glada kvinnor. Måste alla vara på så jävla bra humör idag? Det var alltså inte nog med att han kände bakfyllan komma seglandes in som en objuden vän, den måste ackompanjeras av glada tillrop också.

Syster Ulla, en manodepressiv kvinna i 60-årsåldern pekade in dem med ett stimorolleende till rum fyra.

– Kräkningar, sa Erik och väntade kvar i korridoren.

– Hoppsan, då tar vi rum ett. Ulla lät som en gladlynt skåning på tjack och Erik kände sig ännu mer illamående.

Väl inne på rummet lyfte Staffan och Erik över kvinnan till akutens bårvagn. Staffan rullade på en gul filt med brun broderad text som snirklade sig fram till ett "Sjukvården i Gävleborg".

Erik vände sig mot Ulla och den betydligt yngre undersköterskan som han inte mindes namnet på.

– Här har vi Camilla. Polis larmades till adressen. Hon hittades utan kläder, har kräcks och har ett stickmärke i vänster armveck. Är anmäld försvunnen sedan två dagar tillbaka.

– Vad har hon för blodtryck? frågade Ulla lika glatt som hon börjat.

– Inte tagit något.

– Saturation?

– Inte det heller.

– Hjärtfrekvens?

– Hon har sovit på vägen, urskuldade han sig och kände att han nog borde ha kollat någonting på vägen in. Men bristen på engagemang och den totala oförmågan att känna empati för pundare gjorde att han inte hade någon lust.

Ulla log och nickade som en gest att nu tar vi över det här.

Erik gick ut i korridoren och fick syn på Anna. Hon var sjuksköterska och Erik hade känt hennes blickar mer än en gång. Han var inte speciellt intresserad men brukade utnyttja henne till att låsa ut mediciner ur läkemedelsförrådet. Hade han inte blivit för berusad på den senaste julfesten som akuten och ambulansen hade haft tillsammans, hade han förmodligen legat med henne. Inte för att han egentligen ville utan mer som ett avbrott i vardagen.

Hon stod ensam i korridoren och utförde någon oklar syssla vid en av stickvagnarna. Han gick alldeles nära och drog högerhandens fingrar genom hennes hår. Han kände hur hon stannade upp i rörelsen.

– Jag har huvudvärk.

– Det kan jag hjälpa dig med, sa hon och log samtidigt som de gjorde sällskap mot läkemedelsförrådet.

Hon höll upp sin ID-bricka mot det relativt nyinstallerade kortlåset och öppnade dörren.

– Vad önskas?

– Två Alvedon och en Ipren.

– Ibumetin kan du få men det är sak samma, vill du ha 400mg?

– Ja tack.

När hon böjde sig ner för att komma åt läkemedelskartongerna passade Erik på att stoppa en karta Tradolan i fickan. Han visste exakt var de låg. Anna noterade inte hans övertramp.

De kunde vara bra att ha. Ibland räckte inte ölen hela vägen och då

hjälpte det med ett par Tradolan som extra krydda. Det gjorde honom inte till missbrukare tänkte han. Han hade kontroll.

– Varsågod sa hon leende och räckte honom det han hade frågat efter.

– Tack.

Han gick innan förväntningen på fortsatt dialog skulle bli outhärdlig.

Staffan mötte honom i korridoren med två koppar kaffe i pappmuggar.

Han räckte Erik den ena och förde den andra till sin egen mun. De gick strövandes genom medicinkorridoren och närmade sig ambulansgaraget där bilen väntade.

– Var inte det där lite konstigt, sa Staffan samtidigt som han silade automatkaffet mellan tänderna.

– Pundaren?

– Ja.

– Hur?

– 20 år, bor i Gävle, intravenöst missbruk, och ingen av oss har kört henne förut. Snutarna hade inte heller sett henne tidigare.

– Jo lite märkligt kanske det är, men det är inte riktigt vårt bekymmer längre.

I Gävle fanns i princip det mesta av den misär som finns i större städer eller större länder, men i lite mindre omfattning. Pundarna hade varit klottrande tonåringar från början som eskalerat med återkommande fylla på allmän plats och slagsmål. Det var ju inte så att en tjackpundare bara dök upp, så lite rätt hade väl Staffan ändå i sina funderingar. Men, men och som sagt, inte vårt problem tänkte Erik.

– Hörde du förresten att det var Anderssons dotter.

– Narkosdoktorn? Erik var undrande.

– Ja, precis.

Kapitel 3

Patrik Andréasson var lika misslyckad som Erik i avseende relationer. På den punkten var de som tvillingar. Visserligen hade Patrik en dotter men det var inte långt ifrån vad Erik hade kunnat åstadkomma om turen, eller kanske oturen, hade beslöjat det hela.

För Erik var Patrik en ventil, en slags jourhavande präst som alltid fanns där. Fast med lite mer moral än vad han själv hade. Han kunde komma med goda råd, men aldrig med pekpinnar. Misslyckade relationer, ja, men i övrigt var det inte många likheter mellan de båda, åtminstone inte till det yttre. Patrik var välbyggd, välklippt och hade kort sagt ett utseende som kvinnor förmodligen skulle kalla för attraktivt. Han ägnade många timmar i veckan i polisens gym, utan att vara fåfång. Han var fostrad till att vara ett redskap åt samhället, som han lite högräddande brukade beskriva det. Karriären hade varit utstakad från början. Han hade sommarjobbat i polisens reception innan han blev gammal nog att söka till polishögskolan. Till skillnad från sin far, som var en välrenommerad kommissarie hade Patrik fastnat på ordningen. Han hade berättat många gånger om faderns frustration över att han aldrig lämnade dagiset på ordningen och blev en riktig polis och på lite sikt kanske en kommissarie.

Erik kände sig inte lika bra tränad i Patriks sällskap, men han blev alltid på bra humör. Inte för att han inte tränade, det gjorde han oftast, även om tillfällena glesats ut en aning.

Ikväll var det midsommarafton och Patriks ödmjuka besök var ett välkommet avbrott i den allmänna tristessen. Han anade nog hur det såg ut i den lilla lyan på Södra Centralgatan när han inte var där, men han blundade för det som han visste pågick. Och Erik uppskattade just det. Att han ibland lät saker vara som de var till ytan utan att försöka skrapa fram sånt som Erik inte hade någon lust att dra fram i ljuset.

– Hur har du det? undrade Patrik när han tömde ur pappåsen med livsmedel på det vitlackade köksbordet.

– Tack bra, ljög Erik tillbaka.

Det var rätt långt ifrån bra, men just nu var det faktiskt rätt bra ändå. Erik betraktade Patrik som tog upp två avlånga konserver med matjesfillsfiléer av märket Lysekils, öppnade burkarna och skivade fisken med van precision.

Patrik räckte över en starköl till Erik. Åbros 7,3. Samma smak som de svaga, lite bättre effekt. Han satte sig på en av de vita pinnstolarna, tog ett djupt andetag och höllde i sig ett par rejäla klunkar av den väl kyllda brygden.

– Har du några tallrikar, så lägger vi upp det här lite snyggt innan vi stoppar i oss det hela, sa han med ett skratt som värmdes i rummet.

Kvällen hade varat ett par timmar. De hade mest pratat om gammalt, kvinnor, musik och varför de inte hade lämnat Gävle när de hade haft chansen. De hade betat av det ena nostalgiska ämnet efter det andra och varvat sentimentaliteten med öl, konjak och Lundell på stereon. Det hade tagit över två timmar innan de befann sig i ämnen som hörde från deras jobb. Det var Patrik som plötsligt bytt samtalsämne.

– Du jobbade idag va? Göran nämnde att han hade träffat dig.

– Jo vi stötte ihop på en körning uppe på Söder. En pundare som visade sig vara dotter till en av narkosläkarna på sjukhuset.

– Hon är nog inte pundare är jag rädd, ett knepigt fall det där.

– Hur så?

– Hon är inte känd av polisen och helt plötsligt försvinner hon i två dagar. Dyker upp, minns ingenting och har ett stickmärke i armen.

– Det är något du inte säger nu va? Du vet att du kan lita på mig. Erik såg manande på sin vän.

– Preliminärt hade hon spår av Midazolam i blodet, antar att du känner till det preparatet.

– Ja, ett lugnande medel som används inför operation och ibland under vissa ingrepp beroende på dosering. Men de enda som jag vet om har tagit det i eget syfte är narkospersonal som hamnat snett, andra brukar ha lite svårt att få tag på det om man säger så.

– Mmm, men det är inte det knepiga enligt våra experter. Hon hade tydligen väldigt dåliga levervärden tillsammans med paracetamol i blodet. Nu hänger inte jag med längre i det medicinska, men är inte det typ Alvedon?

– Jo, men det låter konstigt, säker på att det är rätt?

– Ja, helt säker. Teorin är att doserna varit så höga att det övergått i

permanent leverskada. Det går inte att häva effekten enligt läkarna på intensiven.

Erik var förbryllad. Paracetamol var ett läkemedel som var extremt lömskt genom sina sena symtom och en hel del lyckades överdosera det, men varför skulle en 20-åring ta Midazolam och paracetamol. Det var underligt.

– Man brukar magskölja när någon tagit för mycket paracetamol, sa Erik efter en kort paus.

– Det gjorde de visst också men läkaren som vi pratade med sa att det hade gått för lång tid för att det skulle finnas något kvar. Hon är visst rätt dålig, tecken på hjärnödem tyckte jag att han sa. Inte så bra va? fortsatte Patrik.

– Nä, jättedåligt.

– Va fan betyder det här på svenska Erik?

– Tja, det kriminaltekniska överlåter jag till dig och de dina men rent anatomiskt så är flickan inte så pigg, typ.

– Jo så pass mycket har jag också greppat, utveckla lite mer tack.

Erik tog ett par rejäla klunkar Åbro, lutade sig tillbaka i soffan och förklarade.

– Midazolam är lugnande men det går att söva med det också, det är en dosfråga så att säga. Det används ofta under enklare ingrepp och som lugnande före ett ingrepp. Barn får ofta Midazolam om de ska göra någon undersökning som kräver att de ligger still. Det går som sagt att söva med det också men det används inte så ofta till det, varför vet jag inte.

Erik tystnade, drack mer öl och tittade på Patrik innan han fortsatte.

– Paracetamol är alltså den verksamma substansen i exempelvis Alvedon. Lömskt som fan.

– Hur menar du? Patrik var intresserad nu. Och Erik gillade rollen av att lära ut.

Erik tuggade på en nybredd matjesillsmacka och munnade lite lätt på det kryddade brännvinet. Nu mådde han bra, riktigt bra.

– Du kan ju köpa Alvedon överallt numera, och trots att det inte ger någon kick alls så är det faktiskt inte helt ovanligt att det tas i för stora mängder. Jag läste på farmakologikursen att det var det vanligaste preparatet som överdoseras, inte säker på att det stämmer men jag har sett det rätt många gånger i alla fall. Det behövs inte så mycket

heller. 10 gram är en giftig dos och har du druckit så skadas kroppen tidigare.

– Men vad händer då? undrade Patrik rastlöst.

– Levern pajar. Man kan häva effekten med acetylcystein men då måste det sättas in rätt snabbt, inom 10 timmar har jag för mig, sen är det klippt. Är dosen för hög och det har gått för lång tid är levertransplantation enda alternativet, och det kan vara knepigt att få.

– Varför?

– Dels leder leverskadan till akut leversvikt, som i sin tur kan förorsaka bland annat hjärnödem som i det här fallet, vilket gör att man förmodligen inte överlever operationen. Och dels är det inte alldeles enkelt att få en lever till transplantationen. Erik tog några klunkar Åborigen innan han fortsatte.

– Så utifrån det du beskriver så har Camilla inte så lång tid kvar att leva.

Kvällen hade fortsatt med blandat allvar och blandad lycka. Det var längesen de hade varit så här nära. De hade haft som ambition att gå ut någonstans, men framåt tolv hade båda varit så trötta att Erik inte invände när Patrik deklarerade att kvällen var slut för hans del.

– Men du, sa han med ett visst sludrande. Varför injicerar man lugnande för att sen käka en massa tabletter?

– Det är väl ditt jobb att fundera på, skrattade Erik.

– Nu jobbar ju jag på ordningen min vän, det här är överlämnat till Krim för längesen. De ser det som självförvållat.

– Jaså. Förresten så kanske hon inte har stoppat i sig alla tabletterna.

– Vad?

– Paracetamol går ju att injicera också, då heter det Perfalgan.

– Så det du säger är att någon skulle ha kunnat kidnappa Camilla, injicerat Midazolam för att få henne lugn och sen gett henne Alvedon rätt i blodet.

– Tja, rent teoretiskt är det väl möjligt. Om han dessutom håller henne tills fönstret för att ge antidot är passerat så är det ju ett rätt sofistikerat sätt att döda någon på.

Patrik var tyst i några sekunder. Sedan slog han ihop hämlarna och gjorde honnör.

– Tack min vän.

– Tack själv.

Tystnaden la sig åter i lägenheten. Han tog upp telefonen och började skriva ett sms, sedan tog han bort det innan han skicka det.

Erik vaknade till i natten, kände sig iakttagen. Han kände sig ofta iakttagen, men visste att det bara var hans egna hjärnsnöken. Vem skulle bevaka honom i en liten etta i stan? Ändå kunde han inte somna om. Radion på golvet visade 04:27. Han reste sig upp, satte sig i soffan och tittade ut genom fönstret. Inte en människa ute, trots att det var mid-sommarafon. Han sneglade på Patriks kvarglömda snapsflaska. Det gömde sig ett par deciliter kvar i den och Erik visste redan när Patrik gick att han förmodligen skulle dricka ur den ensam. Han skruvade av korken och satte glasflaskan mot läpparna. Han kände den starka drycken bränna i strupen, rinna vidare ner i magsäcken. Skönt. Han stoppade in en portion ettan innanför överläppen och lutade sig tillbaka i soffan. Funderade på om han skulle ta ett par Tradolan som han hade kommit över, bestämde sig för att avstå.

Tankarna på Sara kom tillbaka. Han lyfte upp mobilen och funderade på om han skulle skicka något. Bara höra av sig så att hon visste att han fanns. Det visste hon givetvis ändå. Han ramlade handlöst in i destruktiva tankar, om hennes sambo och vad de gjorde. Lasse hette han visst, brandman såklart. Tanken på vad de gjorde blev outhärdlig. Han reste sig skyndsamt, öppnade balkongdörren och släppte in Gävles nattluft i lungorna. Lutandes mot det franska balkongräcket sköljde han ner det sista i Patriks flaska. Han var ledig ett par dagar nu, hade ingen aning om vad han skulle göra men likväl var han ledig. Ledigheten kändes inte som en avlösning utan mer som något påtvingat mellan arbetspassen.

Han la sig i soffan och blundade, hoppades att sömnen skulle ta hand om honom. Att han skulle sova tungt i några timmar, utan att drömma om Sara, bara göra honom utsövd.

Kapitel 4

Han kände triumfen brista ut inom honom. Det hade gått helt planerligt. Flickebarnet hade inte ens märkt honom svepa förbi innan hon var instängd i hans bil. Bilens utrustning kändes som en operationssal, vilket inte var särskilt märkligt eftersom han planerat i flera år för att inreda den så. Allt fanns på plats. Operationsbord, injektionsutrustning, läkemedel. Den var komplett. Bilens smakfulla inredning och optimala storlek hade gjort honom hänförd redan innan premiären. Nu visste han att det faktiskt fungerade.

Det hade tagit honom två år att hitta rätt bilmodell. Efter otaliga bläddringar i olika biltidningar hade han hittat en smidig men ändå tillräckligt stor van som skulle passa ändamålet. Han hade förvarat den i ett garage där han lagt många timmars jobb på att i detalj inreda den precis som han ville ha den. Operationsbordet hade han köpt från ett gammalt sjukhus i Lettland, det hade varit enklare än han hade trott. De ville inte veta vem han var, vad han skulle ha det till. Det enda de var intresserade av var hans pengar. Han hade till och med kostat på sig en övningsdocka som han tänkte kunde komma till användning. Dockan hade varit ovärderlig. Den hade hjälpt honom anpassa allt i bilen. Han hade smålett berusad av framgången när bilen äntligen var klar. Det var en rullande operationssal. Underbart.

Och premiären hade gått exakt som han föreställt sig. Det hade till och med varit enklare än han hade trott.

Flickan hade vinglat förbi honom, märkbart tagen av de Rohypnol som han hade petat ner i hennes dricksglas. Han hade parkerat bilen med öppen sidodörr efter den väg han visste att hon skulle gå. När hon närmade sig baksidan av bilen hade han enkelt lagt en trasa med eter över hennes näsa och mun samtidigt som han fällt henne in i bilen. Några sekunder senare låg hon utslagen och fastspänd i hans egen operationssal.

Han hade varsamt satt en nål i hennes arm, kontrollerat läget på kanylen och gett henne en väl avvägd dos Midazolam. Hon hade nästan sett barnslig ut där hon låg. Han hade böjt sig över henne, tittat

på hennes korta kjol och den oanständiga urringningen som visade delar av hennes bröst. Han hade lutat sig tillbaka och försökt känna lust, men kände bara förakt. Han hade hoppat över till framsätet och kört bort från stan och bort ifrån alla som eventuellt kunde tycka att en van i centrala Gävle var misstänksam.

När han kommit till gömstället som planerat satte han sig återigen bredvid patienten. Långsamt hade han klätt av henne. När hon låg helt naken svepte han in henne i en filt som han lagt ut på operationsbordet. Han hade omsorgsfullt tvättat hennes underliv och fört in en urinkateter i urinröret och kopplat en påse till slangen. När förberedelserna var klara tog han fram en droppåse med 2 liter infusionsvätska som han själv hade förberett. Han hade kopplat på droppet med ett leende, en inre längtan som precis blivit uppmärksammasad.

Det hade varit två långa dygn. Han hade fått varva sin egengjorda infusion med glukosdropp och blodsockerkontroller. Emellanåt hade han fått tömma hennes urinpåse och fylla på koncentrationen av Midazolam. Hon fick inte vakna. Och det hade hon inte gjort heller. När 48 timmar hade passerat hade han kört tillbaka till stan och lagt henne ner på trottoaren.

Han hade känt sig lycklig.

Euforin hade varit så stor att han inte hade kunnat hålla sig ifrån henne på intensivvårdsavdelningen. Han hade obemärkt gått förbi i sjukhuskläder och sett den sörjande narkosläkaren bredvid sin dotters dödsbädd. Segern var obeskrivlig. Lidandet var ljuvligt. När hon till slut hade somnat in för gott kände han den stora tomhet han i så många år känt rusa över i sanslös lycka. Det var en tänkte han.